

Soro Roklub

Morgenroerne
Sverige - 2008

BRYGHUSET BRAUNSTEIN

ALTAN.DK | DELOITTE | NORDEA

Soro Roklub

Morgenroerne
Sverige - 2008

Rejsen til Hjelmsjö 7.-10. august 2008

Torsdag d. 7. august – tidligt op, bagagen ind i bilen og af sted til Sorø Roklub lidt i 8. Benthe kørte mig – der var allerede ankommet en hel del af kammeraterne i godt humør. Blandt andet måtte jeg høre for, at Benthe havde kørt mig helt ned til roklubben – hun er jo tilhænger af at bommen bliver lukket, så der trådte hun nok lidt i spinaten.

Ebbe Parsner var også mødt op for at tage afsked med de glade turdeltagere – vi var jo alle kede af at han havde måttet melde afbud. Men så beroligede vi os med, at han nok i de kommende dage ville nyde transmissionen fra de Olympiske Lege i fulde drag.

Der var mødt 4 biler frem på

pladsen, og Jan fandt hurtigt ud af hvilke 3, der skulle benyttes. Lidt forvirring i starten – Morten troede han blot kunne fylde passagerpladser op med bagage. Den gik ikke – på Nordmarksvej blev der omrokeret, og så gik det med kurs mod Helsingør. Vel ankommet til færgelejet tog den ansvarlige turlleder telefonisk kontakt til ølforsyningsbilen. Den var netop afgået fra Braunstein Bryggeriet i Køge, og kunne således ikke nå planmæssig afgang, som de tre øvrige biler derefter benyttede.

I Hjelmsjö havde vi aftale om afhentning af nøgle til huset på en Shell-tank i nærheden. Alt fungerede fint, og da vi havde taget skodder ned og begyndt at indkvartere os ankom øl-transporten til stor glæde for alle. Efterfølgende blev de to flotte bannere banket op på huset under kyndig vejledning af tidligere tømrermester Finn Kopp og ved brug af hans medbragte papsøm. Derefter blev det officielle gruppebillede taget

Vi var nu omkring middagstid, og Le Cousine no. 1 havde travlt med at rigge frokost til, så alle kunne stille den første sult og tørst. Gode sild og tilhørende brændevin

samt andre dejlige medbragte frokostspecialiteter. Rejseleder Jan rejste sig for at udbringe en skål for en forhåbentlig god og oplevelsesrig tur – tog det fyldte ølglas og førte til munden hvorefter han udstødte nogle ukvemsord. En vebs havde stukket ham i overlæben. Snarrådigt konsulterede han sidekammeraten, Henning, der resolut trak en stor brod ud af den hævende overlæbe. Jan tog situationen med ophøjet ro – fandt noget kølende is i fryserne, og fik på kort tid styr på situationen.

Der blev skyndet lidt på forsamlingen, fordi Finn Kopp havde aftale med Golfklubben om match sammen med Ebbe Hvidtfeldt og Morten Bang – alle med medbragt golf-udstyr. Endvidere havde Finn lavet aftale med ejeren af Woodlands Country Club om fremvisning af meget fine huse på området, tegnet af den berømte danske arkitekt Henning Larsen. Meningen var, at golfturneringen skulle afvikles i løbet af eftermiddagen, hvorefter resten af selskabet skulle afhentes af de ædru golfspillere (ingen spiritus når man kører bil i Sverige). Resten af kammeraterne havde jo ikke holdt sig tilbage under frokost og med efterfølgende øl-glas i hånden.

Da frokosten var vel overstået, var der enighed om, at nu skulle otteren en tur på vandet. Frede blev udpeget som styrmand og Jan Andersen skulle som sædvanlig stroke. Nu er pladsen til styrmanden i en otter indrettet til en lille person, og Frede gjorde gældende, at hans korpus nok var rigelig stort til den sparsomme plads. Vi øvrige overhørte protesten, men blev de følgende dage ofte underholdt med hvor ondt han havde i sædere regionen ved sådan at blive presset ned på så lille en plads. Roturen gik fint – vi fandt et

fornuftigt tempo, og balancen gik det da også rimelig godt med. Efterfølgende hoppede alle i baljen – der var lidt køligt, men også dejligt forfriskende.

Morten havde medbragt sin havkajak, og flere af kammeraterne skulle lige prøve en lille tur på søen.

Senere stillede Jesper et „vikingespil“ op på området, og vi, der ikke havde køkkentjans, kunne hygge os med et spil.

Hen ad 5 begyndte deltagerne at blive urolige, fordi Finn Kopp og consortium ikke som lovet var vendt tilbage. Man blev så enige om i stedet at begynde at stille an til middag. Igen overraskede Le Cousine nr. 1 med flot timing og tilrettelæggelse. Menuen bestod af en forret - et stykke med laks. Tilhørende hvidvin. Hovedretten var stegt lam med tilhørende flødestuede kartofler og desserten var en meget dejlig chokoladekage, som Søren egenhændigt havde bagt og medbragt.

Stemningen ved bordet var fin – vejret viste sig fra sin bedste side og første dag gik på hæld – stor tilfredshed over hele linjen. (Desværre havde jeg måske i dagens løb taget for meget til mig af de våde varer, så jeg måtte forlade selskabet inden desserten for at gå til ro og pleje mit skrantende helbred).

Indkvarteringen havde vi fundet ud af uden store sværds slag. Frede, Geert og jeg havde indkvarteret os i første rum mens øvrige deltagere havde indkvarteret sig i det andet. I nattens løb rykkede Jesper dog ind til os tre, så nu var vi 4, og så var de 8 i det andet rum. På et tidspunkt midt om natten lød et voldsomt bump – det rungede i hele bygningen. Det var bare Ebbe Hvidtfeldt, der var trillet ud af sin køje (den øverste). Han kom dog ikke noget videre til – er temmelig robust.

Ved 5 tiden var der meget højroret „samtale“ i stuen. Det var Finn der underholdt Ebbe og Søren med gode historier. Frede, der har et let sovehjerte, følte sig lidt generet ved den højrorede „samtale“. Bad mig om lige at tysse lidt på forsamlingen. Det hjalp da også meget godt.

Fredag morgen riggede Le Cousine no. 1 igen til med dejlig morgenmad. De fortalte endvidere glædesstrålende, at nu var deres pligter til ende, og resten af tiden ville de rigtig nyde at blive vartet op.

Så måtte Le Cousine no. 2 jo se at komme i omdrejninger. Finn

kiggede hvast på mig og sagde: „Du er dømt til at køre bilen“. Det kunne jeg jo i princippet også godt – blot havde jeg ikke mit kørekort på mig. Men ændru, det var jeg. Jens, Frede, Morten og jeg kørte så til Örkelljunga for at proviantere. Det var en lang indkøbsliste, vi havde lavet, og i Coop fandt vi så alle de spændende ingredienser, som skulle bruges til de forskellige kulinariske frembringelser.

Frokosten bestod af røræg, som Finn var mester for. Endvidere forskelligt pålæg. Og endelig de nyindkøbte Surstrømming. Da jeg ville åbne dåsen ved bordet, blev jeg venligt men bestemt bedt om at gå langt væk – ned ved søen. Det gjorde jeg så. Da dåseåbneren punkterede dåsen, stod der en 3 meter høj stråle op – heldigt at den ikke ramte mig i ansigtet. Lugten var „helt rigtig“. Kammeraterne tog så hver især et stykke af den vel-syrnede strømming over på deres tallerken. Alle var enige om, at sjældent havde de smagt noget lignende. Geert, der er vant til lidt af hvert, forlangte, at der blev stillet brændevin frem. Humøret fejlede ikke noget.

Lørdag morgen serverede Le Cousine no. 2 en glimrende morgenmad. Jens syntes, at blødkogte æg ville være en god fornyelse. Måske skulle de have haft en smule længere kogetid, og kun et fåtal af deltagerne gav udtryk for utilfredshed. Så nu kunne Le Cousine no. 2 jo trække sig tilbage og overlade køkkenet til næste gruppe.

Og lørdag var også dagen, hvor Per Larsens søn skulle ro sit indledende heat ved de Olympiske Lege. Fjernsynet havde ikke vist særlig godt billede, men ved fælles hjælp og dygtigt skovmandsarbejde fik Søren og Robert fældet en stor birk, der stod i vejen for vores antenne. Da det var sket, kunne antennen drejes, så billedet blev rimelig godt. Desværre hjalp det jo ikke på toerens præstation. Vi fik at vide, at den ringe indsats skyldtes sygdom blandt mandskabet.

Søren, Frede og jeg fik lokket Finn til at køre med os en tur hen at se på Henning Larsens nybyggede huse. Det var en rigtig god oplevelse. En af beboerne var venlig at lade os besøge hans dejlige bolig. Søren gik byggeriet efter i sømmene og nedfældede efterfølgende en „arbejdskitse“. Det er muligt

Om eftermiddagen var der interesse for endnu en tur i otteren – med en lidt anden besætning end forrige dag. Igen gled båden fint gennem vandet – nu har alle morgenroere prøvet at ro otter (så der er snart ingen undskyldning for at vi ikke må „låne“ klubbens otter til morgentræning).

Kajakken blev også flittig brugt dagen igennem. Jesper væltede straks han satte sig i båden, men som den sportsmand han er (læs: cirkusartist/klovner) satte han sig med det samme op i den igen, og fik efterfølgende fin føling med at ro sådan en båd. Anderledes gik det for Finn. Han stillede sig op i båden med rygende pipe i munden og mobiltelefon i lommen. Det måtte jo gå galt – det meste af tiden gik han da fornuftigvis også rundt i blå slåbrok.

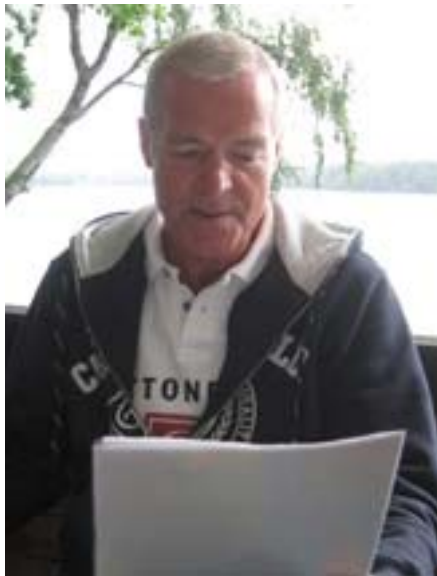
Den megen luft gjorde deltagerne sultne, så Le Cousine no. 2 måtte se at komme i omdrejninger, så alle munde kunne mættes. Menuen stod på stegte kyllinger, velkogte kartofler, veltilberedt salat og brød. Til dessert blev serveret en skånsk specialitet „Skånsk Spidskage“ eller „Spettekage“ som den også kaldes. Dertil nyplukkede

tyttebræ. Det er svært at sige, om alle deltagere var enige med mig i hvor dejligt sådan en kage smager. Der blev levnet en smule, men mit indtryk er, at alle gik mætte fra bordet.

Da vejret stadig viste sig fra sin aller bedste side, blev der stillet an til boule-spil på området. Vi deltes ind i flere hold, og Finn forfriskede deltagerne med champagne.

Det siges, at en del af deltagerne fandt frem til køleskabet hen ad de små timer, inden de gik til ro. Der var ro på sovesalene natten igennem.

der i den nærmeste fremtid vil dukke boliger op i vores område med umiskendeligt „Henning-Larsen præg“.

Le Cousine no. 3 satte en god og velnærende frokost frem på rette tid. Om eftermiddagen var der igen interesse for en tur i dobbeltfireren og Jan Andersen fik også prøvet den gode single-sculler. Flere deltagere havde også glæde af havkajakken.

Der blev tændt op i sunaen, og vi lod os gennemvarme inden vi sprang i søen. Nu kunne vi også mærke, at sulten meldte sig.

Denne aften skulle Le Cousine no. 3 så vise, hvad de mestrede inden for det kulinariske. Først blev der serveret rejer, hummere og andre skaldyr. Enkelte deltagere var ikke vant til at få den slags spise „upillet“, men øvelse gør jo mester, og den første sult blev stillet.

Derefter blev der serveret velgrillet engelsk bøf. Det var Robert, der stod for denne del af middagen – han havde brugt det meste af dagen på at få god ild i grillen. Dejlig kartoffelsalat og brød til bøffen.

Under middagen berettede jeg lidt om „Drakabygget“ samt om situationisternes mange spændende

aktioner gennem tiderne. Det skulle være en optakt til søndagens besøg på Drakabyggets Konsthall.

Desserten var et kapitel for sig. Der blev serveret en „smuk ungmød med store meloner“ – Henning havde succes med den rolle.

Alle blev rigtig godt mætte denne aften.

Ro på sovesalene ved 11-tiden og ingen uro natten igennem.

Søndag morgen kvart i seks stak Finn hovedet ind i vores soveværelse og vækkede Frede, der gerne ville køre hjem med ham tidligt på morgenen. Jeg stod op og da Henning, Jens og Morten også var vågne, blev vi hurtigt enige om at tage en tur på det stille vand i dobbeltfireren. Vi trak en fuld bane i godt tempo. Da vi nærmede os broen sagde Morten, at nu skulle vi ro ind, for regnen var på vej. Og den iagttagelse viste sig også at holde stik.

Denne morgen serverede Le Cousine no. 3. ganske overvældende morgenmad med røreæg, bacon, pølser m.v. Efter morgenmaden gik alle i gang med at rydde op og gøre rent. Vejret var lidt snusket, og der opstod hurtig enighed om at vi ville ændre lidt i programmet, således at besøget på Drakabyggets Kunsthall blev

sløjftet og vi ville køre direkte hjem, når bådene var lagt på traileren. René havde jo beredvilligt tilbudt at køre til Bagsværd og hente DSR´s trailer – smutte op til Hjelmsjö og læsse den for derefter at fragte bådene i god behold til DSR i Svanemøllebugten. Alt gik som smurt. Vi forlod det dejlige område 10.45 med kurs mod Helsingborg.

At lægge bådene ind i DSR´s klubhus er ikke nogen nem sag. Man skal kante sig rundt om hjørner og gennem smalle portåbninger. Men ved fælles hjælp fik vi da alt på plads i god orden. Ebbe havde været venlig at smøre en god madkurv til os, så vi fik lige stillet sulten under båd-afleveringen. Jesper og Ebbe var ikke med til den operation, da de i stedet kørte til Køge og afleverede de lånte ølankre og fadølsanlægget. Vi havde gjort os umage med at tømme de 4 ankre, og det lykkedes „næsten“.

Så gik turen mod Sorø. René og Jan måtte dog lige dreje ind omkring Bagsværd for at sætte traileren på rostadion.

Alle kom godt hjem og alle var enige om, at det nok var den skønneste tur, vi havde været ude på.

Jan Preisler

